

z nedostatku praktických zkušeností. Lékař, který se při léčení nemocného dopustil hrubých chyb, svědčících o jeho nevědomosti, nemůže se omluviti najmě nedostatkem praxe. To plyne již z úvahy, že jinak by byl úplně zmařen účel ustanovení § 356 tr. z. (srov. Miříčka, Trestní právo hmotné, 1934, str. 58). Nedostátek praxe měl obžalovanému naopak býti pohnutkou, aby se zdržel lékařského úkonu, pro který jeho schopnosti, zkušenosti a poznatky nestačí. Kdyby tedy bylo zjištěno, že chyby, jichž se obžalovaný dopustil, byly takové, že je z nich jeho nevědomost na bíledni, zakládal by skutek obžalovaného přečin podle § 356 tr. z. (a jen tento přečin) bez ohledu na to, zda tato nevědomost má svůj základ v nedostatku potřebné praxe.

Bylo proto zmateční stížnosti státního zastupitelství již s tohoto hlediska vyhověti, aniž bylo třeba se obíratí výtkami, jež stížnost s hlediska zmatku čís. 5 § 281 tr. ř. činí rozsudku proto, že nepřihlíží k tomu, co obžalovaný sám udal o své předchozí praxi, a to zejména též v oboru gynekologie, pokud se týče gynekologické chirurgie a ježto podle toho, co bylo nahoře dolíčeno o poměru předpisu § 335 tr. z. k ustanovením §§ 356 až 358 tr. z., nemůže obstáti ani výrok napadeného rozsudku odsuzující obžalovaného pro přečin podle § 335 tr. z., bylo napadený rozsudek v celém rozsahu zrušiti (arg. a contrario první věty § 289 tr. ř.). Jelikož pak rozsudek se svého mylného právního stanoviska neučinil potřebného zjištění v otázce, zda se obžalovaný dopustil takových chyb, z nichž bez ohledu na to, zda měl potřebnou praxi — je na bíledni jeho nevědomost, nezbylo než podle § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř. vrátiti věc soudu prvé stolice, by ji ve směru obžaloby pro přečin podle § 356 tr. z. znovu projednal a rozhodl.

Čís. 5350.

Keď poškodenie na tele so smrteľným výsledkom vzniklo zúmyselným jednaním dvoch alebo viac osôb, môže byť ich čin kvalifikovaný podľa miernejšieho ustanovenia § 308 tr. zák. len vtedy, keď nie je daná skutková povaha spolupachateľstva podľa § 70 tr. zák.

K akému úmyslu sa niesla činnosť pachateľova, treba vyvodíť — ak niet dôkazov o pohnútku a účelu činu — zo spôsobu činu, druhu použitého nástroja a dôležitosti orgánu tela, ktorý bol napadnutý, a sily rán.

(Rozh. zo dňa 10. júla 1935, Zm IV 258/35.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti V. Š. a spol., obžalovaným zo zločinu vraždy, zmatočnú sťažnosť obhájcu obžalovaného V. Š. čiastočne odmietol, čiastočne zamietol; vyhovujúc však zmatočnej sťažnosti štátneho zastupiteľstva, z dôvodu zmätku podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. zrušil najvyšší súd rozsudok prvého súdu vo výroku o kvalifikácii trestného činu obžalovaných I. Š. a M. Š. a kvalifikoval tento čin ako zločin úmyselného zabitia podľa §§ 70 a 279 tr. z. — — —

Z d ô v o d o v:

Dôvod zmätku podľa § 29, čís. 4 por. nov. bol obhájcom obžalovaného V. Š. uplatňovaný preto, že súd zamietol jeho návrh na polozenie

otázky na kvalifikáciu zločinu podľa § 308 tr. z. Výtka obhájcu je však bezzákladná. Súd zamietavým rozhodnutím neporušil rozkazujúcich ustanovení §§ 3—11 por. nov.

Keď poškodenie na tele so smrteľným výsledkom vzniklo následkom zúmyselného jednanía dvoch alebo viac osôb, môže byť ich čin kvalifikovaný podľa miernejšieho ustanovenia § 308 tr. z. len vtedy, keď nie je daná skutková povaha spolupachateľstva podľa § 70 tr. z. Ponevác však vyšlo v tomto prípade na javo, že všetci traja obžalovaní ako členovia jednej rodiny spoločne jednali proti poškodenému ako svojmu spoločnému nepriateľovi a každý z nich v prítomnosti ostatných činne útočil na poškodeného, išlo tu bezpochybné o spoločné jednanie v rovnakom zlom úmysle, tedy o spolupachateľstvo. Tým je vylúčené upotrebenie kvalifikácie podľa § 308 tr. z. Zamietnutie obhájcovho návrhu zodpovedá ustanoveniu § 11 por. nov. a preto bol dôvod zmätku podľa § 29, čís. 4 por. nov. neprávom uplatňovaný. — — —

Zmätočná sťažnosť verejného žalobcu, pokiaľ uplatňuje dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. ohľadom obžalovaných I. Š. a M. Š., je dôvodná.

Porotcovia kladným zodpovedaním skutkových otázok skupiny I., čís. 1, skupiny II., čís. 1 a skupiny III., čís. 1 zistili totožný skutkový stav u všetkých obžalovaných v týchto otázkach menovaných v nasledovnom: Obžalovaní dňa 23. septembra 1934 vo V., každý sám alebo s viac spoločníkmi prepadli K. H-a, ktorého kamením pobili po hlave a iných častiach tela, až upadol do bezvedomia, pri čom mimo početných rán na rôznych častiach tela utrpel najmenej 10 rán na hlave a roztrieštenie lebečnej kosti, takže skoro na to zomrel. Na 4. právnu otázku skupiny I., týkajúcu sa V. Š., vychádzajúc z uvedeného skutkového zistenia odpovedali porotcovia kladne, vysloviac tak, že V. Š. v 1. otázke opísaným svojím činom sám, alebo s jedným, prípadne s viac spoločníkmi, zabil K. H-a zúmyselne, bez úmyslu predom uváženého. Tento výrok zodpovedá kvalifikácii činu tohoto obžalovaného ako zločinu podľa § 279 tr. z. V skupine II. a III. porotcovia na 4. otázky, či obžalovaní I. Š. a M. Š-ová svojím činom zúmyselne zabil K. H-a, bez toho, že by svoj úmysel predom uvážili, odpovedali záporne, avšak dali kladnú odpoveď na právne otázky pod 5. uvedené, vysloviac tak pri totožnom skutkovom stave ako u prvého obžalovaného, že I. a M. Š. v 1. otázke opísaným svojím činom s jedným alebo s viac spoločníkmi zúmyselne, avšak bez úmyslu u s m r t i ť ublížili K. H-ovi na tele tak, že mu spôsobili ťažké telesné poškodenie, ktoré malo vzápätí smrť poškodeného.

Omyl je zrejmý. Že ide o nesprávny právny záver pri zodpovedaní právnych otázok u obžalovaných I. Š. a M. Š., vyplýva zo zistení v skutkových otázkach obsažených, ktoré sú totožné vo všetkých troch prípadoch. K akému úmyslu sa niesla činnosť pachateľa, treba vyvodíť — neni-li dôkazov o pohnútke a účelu činu — zo zpusobu činu, druhu použitého nástroja a dôležitosti orgánu tela, ktorý bol napadnutý, a sily vedených rán. Podľa skutkového zistenia, krome četných rán na rôznych častiach tela, obžalovaní spôsobili poškodenému najmenej 10 rán na hlave, ktorými bola lebečná kosť roztrieštená. Útok tedy smeroval hlavne proti orgánu ľudského tela, ktorého zranenie, bolo-li dostatočne

rozsiahle a hlboké, má za následok bezpodmienečne smrť. Počet rán — 10 — a roztriešenie lebečnej kosti ukazujú jasne silu a konzekventnosť, s akou bol útok proti tomuto dôležitému orgánu tela vedený, a prihliadneme-li pri tom k zisteniu, že obžalovaní poškodeného bili kamením po hlave i iných častiach tela, až upadol do bezvedomia, t. j. že obžalovaní pokračovali vo svojom útoku tak dlho, až poškodený nejavil už známky života, možno z týchto skutkových zistení uzatvárať jedine na úmysel obžalovaných zbaviť poškodeného života, t. j. zabiť ho, ako to porotcovia správne z týchže prvkov skutkových uzavreli u prvého obžalovaného, teda že i obžalovaní I. Š. a M. Š. jednali v úmysle predpokladanom pri skutkovej podstate podľa § 279 tr. z. Mýlili sa tedy porotcovia, keď u obžalovaných I. Š. a M. Š. zodpovedali záporne právne otázky každej skupiny, dané podľa § 279 tr. z., a kladne odpovedali len na výpomocné hlavné právne otázky, dané podľa § 306 tr. z., v dôsledku čoho porotný súd mylne kvalifikoval ich čin len ako ťažké ublíženie na tele so smrteľným výsledkom podľa § 306 tr. z., a bolo treba zmätočnej sťažnosti uplatňujúcej v tomto smere zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. vyhoveť, rozsudok v tejto časti zrušiť podľa 1. odst. § 33 por. nov. a čin týchto obžalovaných kvalifikovať podľa § 279 tr. z. ako zúmyselné zabitie človeka.

Čís. 5351.

Skutková podstata prečinu podľa § 24, čís. 3 zák. čl. XIV:1914 — ak ide o zakázané rozširovanie tlačiva — nie je daná, bolo-li jeho rozširovanie zakázané podľa § 11 cit. zák.

Prekročenie takéhoto zákazu spadá po účinnosti zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n. pod ustanovenie § 18, odst. 1 (so vzťahom na ustanovenie § 1, odst. 3) tohoto zákona.

(Rozh. zo dňa 10. júla 1935, Zm IV 379/35.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. V., obžalovanej z prečinu podľa § 24, čís. 3 zák. čl. XIV:1914, na základe zmätočnej sťažnosti obžalovanej z úradnej povinnosti zrušil z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. rozsudky nižších súdov čo do kvalifikácie zisteného trestného činu obžalovanej ako prečinu podľa § 24, čís. 3 zák. čl. XIV:1914 a kvalifikoval jej trestný čin ako prestupok podľa § 18, odst. 1 a § 1, odst. 3 zák. čís. 126/1933.

Z d ô v o d o v:

Preskúmajúc odsudzujúcu časť rozsudku vrchného súdu na základe zmätočnej sťažnosti obžalovanej z povinnosti úradnej, zbadal najvyšší súd toto:

Nižšie súdy v časti potvrdenej rozsudkom vrchného súdu uznaly obžalovanú vinnou prečinom rozširovania zakázaných tlačív podľa § 24, čís. 3 zák. čl. XIV:1914, ktorý spáchala tým, že vediac o zákaze, podľa ktorého ministerstvo vnútra zakázalo na Slovensku rozširovať všetky tla-